

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ T., 2/ M. S., 3/ HE., 4/ F., 5/ M., 6/ K., 7/ M.K.M., 8/ M.K.M., 9/ K.D., 10/ M., 11/ J., 12/ M., 13/ rade M., 14/ rade S., 15/ rade K.V., 16/ rade V.**, žalobcovia v 7/, 9/, 10/, 15/, 16/ rade zastúpení v dovolacom konaní JUDr. J., advokátom, B., proti žalovaným **1/ I.K.I., 2/ I.I., 3/ K.M.**, žalovaní v 1/ až 3/ rade zastúpení v dovolacom konaní JUDr. V., advokátkou, T., **o ochranu oprávneného dediča**, vedenej na Okresnom súde Trnava, pod sp. zn. 16 C 121/2006, o dovolaní žalobcov v 7/, 9/, 10/, 15/ a 16/ rade proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. augusta 2012 sp. zn. 9 Co 191/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcom v 1/ až 3/ rade náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 14. mája 2009 č.k. 16 C 121/2006-144 zamietol žalobu žalobcov v 1/ až 16/ rade proti žalovanému I., ktorou sa od neho ako od neoprávneného dediča domáhali vydania časti nehnuteľnosti – pôvodnej parcely č. X., katastrálne územie K., zapísanej v pozemkooknižnej vložke č. X., o celkovej výmere 4 jutrá a 1 340 štvorcových siach (27 838 m²) včlenenej a rozdelenej na základe geometrického plánu č. X. zo dňa 29. októbra 2005 do LV č. X. ako parcela č. X., X.X. v nimi nárokovaných podieloch a podľa § 142 ods. 1 O.s.p. ich zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia 1 707,31 €. Mal za to, že žalovaný nie je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností, keďže tieto sú na základe darovacej zmluvy z 5. marca 2007 v podielovom vlastníctve aj obdarovaných I. a M., ktorá skutočnosť má za následok posúdenie žaloby ako neúplnej, nakoľko smeruje voči subjektu, od ktorého nie je za daného stavu možné požadovať vydanie nehnuteľnosti, ktorá nie je v jeho výlučnom vlastníctve. Ďalej mal za to, že M. platne uzavretou a registrovanou zmluvou sporné

nehnutelnosti darovala svojmu synovi I. st. a žalobcovia nepredložili žiadne skutočnosti a relevantné dôkazy, ktorými by platnosť zmluvy spochybnili. Aj napriek tomu, že boli predložené dve verzie zmluvy, z ktorých jedna prevod spornej nehnuteľnosti neobsahovala, bolo potrebné vychádzať zo zmluvy, ktorá bola riadne spísaná, registrovaná a na jej základe došlo aj k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorý je pre súd záväzný, ak nie je dokázaný opak, ktorý však v konaní preukázaný nebol. Ďalej mal za to, že žalovaný sa stal vlastníkom nehnuteľnosti titulom dedenia po jej vlastníkovi svojom otcovi I. st. Keďže žalobcovia nepreukázali, na základe akých skutočností mali byť účastníkmi konania o dedičstve po svojej právnej predchodkyni M., ktorá v dôsledku uzavretia darovacej zmluvy nebola vlastníkom nehnuteľnosti, teda na základe čoho sa domáhali voči žalovanému vydania nehnuteľnosti, ich návrh zamietol.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcov uznesením z 30. marca 2010 sp. zn. 9 CoD 89/2009 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom na jeho závažné procesné pochybenie, keďže zo spisového materiálu vyplynulo, že žalobcovia prípisom zo dňa 28. apríla 2008 žiadali, aby pripustil do konania vstup ďalších účastníkov a to žalovaného v 2/ a 3/ rade, t.j. I. Izakoviča a M. s tým, že pôvodne žalovaného označili ako žalovaného v 1/ rade. Ďalej v tomto podaní uviedli, že vzhľadom k tomu, že predmetom darovania nebola parcela č. X., katastrálne územie K., žiadajú túto vydať len od žalovaného v 1/ rade a ostatné parcely, ktoré sú predmetom sporu žiadali vydať od žalovaných ako pomernú časť z $\frac{1}{3}$ podielu od každého. Vzhľadom k týmto skutočnostiam navrhli pripustiť aj zmenu petitu. Súd prvého stupňa však vo veci konal bez toho, aby bol o týchto návrhoch žalobcov v súlade s § 92 a § 95 O.s.p. rozhodol.

Okresný súd Trnava, po tom čo pripustil vstup žalovaného v 2/ a 3/ rade do konania, a zmenu petitu, rozsudkom zo 14. júna 2011, č.k. 16 C 121/2006-249 žalobu žalobcov v 1/ až 16/ rade zamietol a podľa § 142 ods. 1 O.s.p. ich zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť zástupcovi žalovaných náhradu trov právneho zastúpenia 6 094,48 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zotrval na dôvodoch uvedených vo svojom prvom rozhodnutí a po doplnení dokazovania mal ďalej za to, že žalobcovia namietali neplatnosť predmetnej darovacej zmluvy pre absenciu podpisu darkyne M., keď vtedy platná právna úprava (zák. č. 95/1963 Zb.) originál podpisu vyžadoval len na prvopise zmluvy. Prvopis zmluvy bol zasielaný nadobúdateľovi resp. jeho zástupcovi a tento sa nezachoval. Overené kópie sú však s originálom totožné. Z vykonaných dôkazov dospel prvostupňový súd

k jednoznačnému záveru, že bol dodržaný zákonom stanovený postup a registrovaná bola zmluva, ktorá obsahovala prevod aj spornej nehnuteľnosti.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcov rozsudkom z 22. augusta 2012 sp. zn. 9 Co 191/2011 podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny potvrdil a v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V potvrdzujúcej časti sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Doplnil, že žalobu o vydanie majetku z dedičstva podľa § 485 Občianskeho zákonníka môže úspešne podať len ten účastník, ktorý nebol účastníkom konania o dedičstve, keď z ustálenej judikatúry vyplýva, že právo na vydanie dedičstva nemá ten, kto sa zúčastnil pôvodného konania o dedičstve, hoci by aj bol aj ukrátený na svojom dedičskom práve. Takáto osoba sa môže domáhať nápravy cestou riadnych, prípadne mimoriadnych opravných prostriedkov, keď z obsahu spisu vyplýva, že samotní žalobcovia v priebehu konania uviedli, že keď prebiehalo dedičské konanie po ich matke M. mali vedomosť o tom, že sporná nehnuteľnosť už nebola v jej vlastníctve. Napriek tejto vedomosti v dedičskom konaní, ktorého boli riadnymi účastníkmi, nevyužili žiadne riadne ani mimoriadne opravné prostriedky na zvrátenie stavu, kedy nebola prededená sporná parcela, pokiaľ teda mali za to, že predmetom dedenia mala byť, z čoho je zjavné, že v tomto konaní žalobcovia nemajú ani aktívnu vecnú legitimáciu.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia v 7/, 9/, 10/, 15/ a 16/ rade, ktorí navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili odňatím možnosti konať pred súdom a vecnou nesprávnosťou rozsudku súdu prvého stupňa. Mali za to, že až do rozhodnutia krajského súdu zo dňa 22. augusta 2012 nepadla námietka zo strany žalovaných ani zo strany súdov, že nemajú aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o ochranu oprávneného dediča, pretože boli účastníkmi dedičského konania a preto aj keby boli ukrátení na svojich dedičských právach, tieto si môžu uplatňovať iba riadnymi alebo mimoriadnymi opravnými prostriedkami proti rozhodnutiu v dedičskom konaní. Keďže krajský súd rozhodol o veci bez nariadenia pojednávania, s týmto argumentom súdu sa mohli oboznámiť až v písomnom vyhotovení rozsudku a nemali preto možnosť vzniesť proti nemu protiargumenty. Skutočnosť je taká, že neboli účastníkmi dedičského konania, v ktorom sa rozhodlo o dedičstve k predmetnej nehnuteľnosti, keď krajský súd v uvedenom rozsudku nekonkretizuje, ktoré dedičské konanie to malo byť a po ktorom poručiteľovi. Ďalej mali za

to, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal ani ich argumentáciou v odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo dňa 14. júna 2011, keď v napadnutom rozhodnutí ku tejto časti konania iba uvádza, že úvahy súdu prvého stupňa sú správne a s ohľadom na údajný nedostatok aktívnej legitimácie sa k nim nevyjadruje. Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. sa mal v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať so všetkou argumentáciou účastníkov konania, aj keď považoval dôvody prvostupňového súdu za správne.

Žalovaní vo svojom vyjadrení žiadali dovolanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť, nakoľko nie sú dané dôvody dovolania a nie sú ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Mali za to, že nie je pravda, že žalobcom bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko vo veci bolo vykonaných niekoľko pojednávaní, na ktorých sa žalobcovia zúčastnili aj s právnym zástupcom a mali možnosť predkladať dôkazy a vyjadrovať sa k veci, keď pred rozhodnutím vo veci uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na dokazovanie. Žalovaní ďalej mali za to, že keď odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, bolo to z dôvodu, že mal splnené podmienky podľa § 214 ods. 1, 2 O.s.p. Ďalej mali za to, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorý ale možno úspešne uplatniť len v prípade, keď dovolanie je prípustné, pričom samotné nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov prípustnosť dovolania nezakladá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým

súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Žalobcovia dovolaním napadli výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z rozsudkov uvedených v citovaných ustanoveniach. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie žalobcov by vzhľadom na uvedené zistenie bolo procesne prípustné, len ak by v konaní súdov nižších stupňov došlo k vade konania podľa § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z týchto väd vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú významné len procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných pod písmenami a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, aj keby k nim v konaní došlo, a prípade aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd podľa § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pri tom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale jednoznačné (všetky

pochybnosti vylučujúce) zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané, ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Žalobcovia namietali vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a to, že svojim postupom im odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich procesných práv a oprávnených záujmov. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zaviniť súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje opodstatnenie a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Pokiaľ dovolatelia namietali nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal, aké skutočnosti z vykonaných dôkazov zistil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval. Prijaté závery, na základe ktorých žalobu žalobcov zamietol, vysvetlil logicky, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov prvostupňového súdu uviedol ďalšie argumenty. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace so zamietnutím žaloby žalobcov, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo prečo bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu. Okolnosť, že táto odpoveď žalobcov neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre odôvodnenia rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 a § 219 ods. 2 O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom sa v žiadnom prípade nemôže považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcov. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozsudku spĺňa.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že v prejednávanej veci sa nejednalo o tzv. prekvapujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 13. decembra 2011 prijalo na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky rozhodnutie č. 29, podľa ktorého „pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti

konat' pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O.s.p.“ Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je zaujatý názor plne opodstatnený aj v prejednávanej veci.

K námietke dovolateľov, v rámci ktorej vyvodzujú existenciu vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zo skutočnosti, že odvolací súd vec prejednával bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dovolací súd uvádza, že tento postup odvolacieho súdu má oporu v zákone. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení do 31. decembra 2012 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadil predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Z obsahu spisu nevyplýva, že by išlo o prípad, v ktorom by odvolací súd bol povinný nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie (§ 214 ods. 1 O.s.p.); odvolaciemu súdu preto nemožno vytýkať, že postupoval podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Dovolatelia v dovolaní ďalej namietali, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne nesprávny, t.j. spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Keby tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Dovolatelia napadli dovolaním rozhodnutie dovolacieho súdu v celom rozsahu. Dovolanie však v časti, ktorou napadli výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozsudok okresného súdu v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, procesne prípustné nie je. Ich dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia odvolacieho súdu, ktorým podľa § 221 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo zrušené a vec bola tomuto súdu vrátená na ďalšie konanie, a tento charakter nestráca, i keď je do neho pojaté (§ 223 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu treba prípustnosť dovolania posudzovať nie podľa ustanovení, kedy je prípustné dovolanie proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale ktoré vymedzujú podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O.s.p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. dovolacím súdom taktiež nebola zistená.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie dovolateľov podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to ich mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní vzniklo žalovaným v 1/ až 3/ rade právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľom, ktorí úspešní neboli (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože v dovolacom konaní návrh na ich priznanie nepodali (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júla 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová